

„Čovek od plastike“

Radnik sedi. Leđa pribija uz naslon, noge pod pravim uglom upiru o pod. Nije svestan ni da dodiruje izlizani parket. Prsti mu ritmično udaraju po tastaturi, desna šaka robotski drži plastični kompjuterski miš. Kažiprst pritiska isto dugme s vremena na vreme. Kravata čvrsto grli bledo grlo koje blago pulsira, odajući jedini znak života u kancelariji. Ima plave oči. Tamne, skoro ponoćno plave oči koje podsećaju na kutke morskih dubina. Oči su i najmanje primetna stvar na njegovom licu. Preterano su izražene jagodice, zato što su mu obrazi mršavi, kao kod neuhranjene životinje. Kosa mu neuredno pada preko čela, upada mu u oči, leti oko lica. Deluje neočešljano, krajnje zapušteno. Mrtvačke usne mu okružuju zube, blago požutele, verovatno od kafe. Nešto mora da mu drži oči otvorenim, bio on svestan toga ili ne. Samim tim, te iste plave oči, oči koje je majka volela, imaju modre, skoro sive kolutove koji mu bacaju senku niz lice. Radnik je napuštena, trošna kuća u ljušturi čoveka.

Zaslepljujuće bela lampa stoji direktno iznad Radnikovog temena. Ukoliko bi iko ušetao u pravougaonik izlepljen različitim podsetnicima pod neprirodnim svetlima, izgubio bi svaku orijentisanost, bilo vremensku, bilo prostornu. Verovatno bi to i bio cilj ovakvog prostora. Radnik o tome nikada nije razmišljao. Kao da on ikad razmišlja. Nije svestan šta je doručkovao ili kada je poslednji put popio vode. Ne zna svoju omiljenu boju, a ni pesmu. Ne zna ni šta kuća na kompjuteru toliko sati. Mozak mu je prosto isključen. To je i bolja opcija, na kraju krajeva. Razmišljati o bilo čemu bi dovelo do surovog otrežnjenja. Ili bi jednostavno pukao. Možda bi krenuo da plače, nalik malom detetu koje odere koleno tokom igre napolju. Ima šanse i da bi izlomio svaku stvar koju može da dohvati, koliko god skupa bila, koliko god bi mogla da ga povredi. Jedna jednostavna misao bi mogla sve da otera preko zamišljene granice. Zato ne misli. Zato samo sedi i radi posao. Kakav god taj posao bio.

Pre mu je bilo neprijatno u kancelariji. Svetla su neprijatno zujala, ventilator kompjutera je pravio iritirajuće zvuke, stolica je ponekad škirpala, terajući ga da se trza kao isprebijan pas. Nikada nije bila potpuna tišina. Ti neprimetni zvukovi su bili gori. Zaglušujući bez upadanja u oči. Osećao je blagi strah. Čekao je da se nešto desi, da nešto krene naopako, da mu pokaže da je griženje noktiju i poskakivanje noge bilo opravdano. Nikada nije došlo do toga. Stoga, blaga panika je krenula da tupi. Otupljivala je, polako, sve dok nije došla do nule. Sve dok nije povukla i sva druga osećanja sa sobom. Ne seća se kada je poslednji put istinski zaplakao. Kada se smejavao. Jedino što poznaje je ova rutina. Ustaje ujutro, kupuje kafu, dolazi u betonsku zgradu, seda na stolicu i radi. Ne jede ništa, ne pije ništa, ne misli, ne trepće, ne diše. On je odbačena koža zmije. A zmije više nema.

Otključava vrata. Nema potrebe da ih zaključa kada uđe u stan. Izuva cipele. Ono malo čoveka što je ostalo u njemu zna da mu je dojadilo da bude lutka. Želi kontrolu nazad. Više i ne zna na čijem je koncu. Jedino za šta je odgovoran je ovo telo. Telo jedino kontroliše. Zato zna šta može da uradi. U ruci drži kutiju lekova. Gleda je. Patetično dugo. Zna šta treba da uradi. Koliko malo mu fali da bude slobodan. Da nikada više ne mora da sedne u škripavu stolicu, da nikada više ne kuća po preglasnoj tastaturi, da nikada više ne pije previše gorku kafu koja mu sprži unutrašnjost usta svako jutro. Vraća kutiju u fioku. Opet je odustao. Opet je kukavica. On je napuštena, trošna kuća. On je isprebijan pas. On je odbačena koža zmije. On je lutka. On je postao plastika.

Felbab Tisa, I₂, Gimnazija „Dušan Vasiljev“ Kikinda, dr Nataša Ivetić, mentor